

kunde ikke skaffes til Veje. Jeg tror alligevel ikke, at det ærede Medlem skal tale paa alle 3 Partiers Vegne i denne Sag. Det er mit Partis Opfattelse, at kan vi ikke naa til en Løsning paa det ene Grundlag, maa vi prøve at naa til en Løsning paa et andet Grundlag, thi værst af alt er det intet at foretage sig. Mit Parti forstaar meget vel Statens finansielle Vanskeligheder. Derfor er vi ogsaa gaaet med til Forslaget, som det blev udarbejdet, hvorved der vil blive lagt en Skat paa de gamle Lejere paa indtil 3½ pCt. Men vi føler os forvisset om, at Lejerne uden Undtagelse vil være villige til at erlægge denne Skat gennem Lejeforhøjelse, naar man derved fik nogenlunde Sikkerhed for, at Bolignøden blev afhjulpet, at Pengene, der paa denne Maade blev indbetalt til Husejerne, igen gik i Statskassen for derfra at vandre ud til Foranstaltninger, der tjente til, at Lejeforholdene her i Landet i det hele kom ind i normale Forhold igen. Lejerne maatte saa meget mere være villige til at yde et saadant Bidrag til offentlige Foranstaltninger, de selv var direkte interesserede i, som de jo maatte vente, at før eller senere den Situation vilde indtræde, at Huslejelovgivningen ophørte, at der blev frit Slag for Husejerne, og disse saa vilde benytte deres Magtstilling, hvis Boligspørgsmaalet ikke var løst, til at sætte Lejen op, ikke blot med 3½ pCt., men med det flerdobbelte. Ud fra dette Synspunkt har Lejerne sikkert opfattet Forslaget, og ud fra dette Synspunkt har de sikkert ogsaa villet tage Stilling til Forslaget, naar de skulde votere for eller imod det.

Det ærede Medlem Hr. Hagbart Berg sagde, at den højtærede Minister havde vist stort Mod ved at stille Forslaget til Huslejerreguleringen, saaledes som han havde gjort, dog havde han ikke haft det Vovemod, som var nødvendigt, hvis man vilde gaa helt over til Husejernes Standpunkt. Jeg tror, det er overmaade heldigt for den højtærede Indenrigsminister, at han ikke har været besjælet af, jeg vil ikke sige et saadant Vovemod, men af den Desperation, der skulde være til Stede, hvis man vilde gaa til noget saa ekstraordinært. Men lad os anerkende Modet hos den højtærede Indenrigsminister og se bort fra Vovemodet, og lad os haabe, at dette Mod ogsaa vil give sig Udtryk i, at Ministeren har Mod til at se bort fra det konservative Folkepartis negative Standpunkt, naar Talen er om at løse Boligspørgsmaalet. Den højtærede Indenrigsminister stiller sig maaske — jeg udleder det deraf, at hans Bemærkninger til Lovforslaget tyder paa, at han har

syslet noget med Tanken om at finde en eller anden Udvej — paa et afventende Standpunkt, spejder efter, om det konservative Folkeparti ikke skulde komme til Fornuft i sidste Øjeblik. Det er jo muligt; man kan ikke afgjort sige, at det er umuligt at bringe det konservative Folkeparti til Fornuft, men overmaade vanskeligt er det, og skulde det vise sig, at Vanskeligheden er uoverkommelig, ja, saa synes jeg, at den højtærede Indenrigsminister ogsaa her maa vise Modet og lade det konservative Folkeparti sejle sin egen Sø. Og han maa saa meget bedre kunne gøre det og give mig fyldestgørende Svar paa mit Spørgsmaal, som han ingen Vejledning fik af de to Ordførere, som det konservative Folkeparti havde i denne Sag.

Den første Ordfører, det ærede Medlem Hr. Johannes Lou, havde aabenbart Interesse for Lejerne, men naar man fulgte hans Tale nøje, ogsaa naar han gjorde visse Sidespring, kunde man ikke undgaa at faa den Opfattelse, at han i Virkeligheden havde det ligesom Manden, der skulde fremvise Teleplasma, at der var en Mika, der spillede ham et Puds en Gang imellem, der var en Dobbeltnatur i ham. Han skulde tale Lejernes Sag, men han skulde ogsaa tale Husejernes Sag, og Forholdet blev da dette, at hele hans Foredrag blev en saadan Blanding af godt og ondt, at da han var færdig, var der i Grunden ingen, der kunde vide nogen Besked om, hvad det egentlig var, han vilde, om han talte paa sine egne Vegne eller paa sit Partis Vegne, om det var det ærede Medlem Hr. Johannes Lou, der havde Overtaget, eller om det var Mika, der havde Overtaget. Mere klar var den anden ærede Ordfører, Hr. Lemvigh-Müller, ja, han var for saa vidt helt klar, som ingen, der hørte hans Slutningsbemærkning, kunde være i Tvivl om, at hans Standpunkt var Grundejernes Standpunkt. Den Tale, det ærede Medlem holdt, var da ogsaa Grundejerforeningens Pjece om igen. Der er altsaa to Ordførere, der har forsøgt, hver paa sin Vis at tolke det konservative Folkepartis Standpunkt i denne Sag. Hvad dette Standpunkt nu til syvende og sidst bliver, maa vi lade Fremtiden om; om det overhovedet nogen Sinde bliver klart, er et stort Spørgsmaal. Men naar Forholdet er dette, synes jeg rigtignok, den højtærede Indenrigsminister maa føle sig i høj Grad opfordret til at se bort fra de Balancekunster, som det konservative Folkeparti forlyster et æret Publikum med, og gaa til Sagens Realitet. Sagen er af uhyre Vigtighed. Af uhyre Vigtighed for vort Folk er det, at vi faar